

Proč nemohu podpořit vládu ANO + ČSSD s podporou KSČM

vloženo: 12.7.2018, 09.23

Nemohl jsem mlčet k tomu, jak vznikla vláda ANO-ČSSD s podporou KSČM, jak komunista Grebeníček nehorázně přepisuje historii, nemohl jsem mlčet k některým pasážím vládního prohlášení - níže je přepis mého projevu na schůzi Sněmovny k důvěře vládě Andreje Babiše podpořené KSČM.

Dobrý večer, vážený pane předsedo,
vážení členové vlády, milé kolegyně, vážení kolegové.

Za celý dnešní den zde zaznělo mnoho slov o perspektivách panem prezidentem jmenované vlády, která sedí v lavicích za mnou a pan premiér přede mnou, a to zejména z úst samotného pana premiéra. Rovněž zde zazněla, a to v mnohem větším množství, řada kritických připomínek jak ke vzniku této vlády, tak k jejímu vládnímu prohlášení. Asi bych zde mohl hovořit dlouho o řadě výtek, které k této vládě mám, určitě bych začal závislostí této vlády na komunistické straně, což je fakt, který zásadně vadí mně i našim voličům. Mohl bych také vznést řadu politických i etických důvodů, proč s touto vládou nesouhlasím. Neudělám to, protože tyto důvody zde už zazněly z úst předsedy KDU-ČSL Pavla Bělobrádka, ale i dalších mých kolegů, ale i poslanců jiných stran. Mým cílem je upozornit na problematiku pasáže vládního prohlášení, byť jej zde pan premiér vychválil ve svém dvouhodinovém projevu až do nebe.

Pokud si člověk programové prohlášení podrobně přečte a dá jej do korelace s tím, co vláda ANO zde udělala za skoro osm měsíců samovlády, tak mnoho optimismu v člověku nezůstává.

V jednom ale za pravdu panu premiérovi přece jen dávám - vládní prohlášení je ambiciózní. Bohužel je však vládní prohlášení ambiciózní směrem k výdajům. Pan premiér a jeho dnes již minulá vláda naslibovali během svých spanilých jízd po krajích investice a další výdaje za desítky, možná nyní už za stovky miliard korun. A v čem už rozhodně vládní prohlášení ambiciózní není, je příjmová stránka. Pan premiér na tomto místě již poněkolkáté opakoval, jak se zlepšuje a bude zlepšovat výběr daní, jak zatočí s daňovými úniky. Ať počítám, jak počítám, tak na obrovské výdaje, které vláda plánuje, a to nikoliv prioritně do investic, to prostě stačit nemůže. Vláda prozatím nepředstavila žádné koncepční strukturální změny ve státním rozpočtu v oblasti daní, v oblasti mandatorních výdajů tak, abychom v době prosperující ekonomiky šetřili na hubená léta, která dříve, či později přijdou.

Pan premiér zde hovořil o tom, že svůj už tak dobrý program rozšířil o podněty občanů. To je jistě chvályhodné a nic proti tomu nenamítám. Avšak když se peče dort, tak musí mít nějakou základní strukturu, pojící krém a až nakonec trochu zdobení. Pokud se ale podcení struktura a chuť těsta jako základny, použije se žluklý krém a dort se ozdobí česnekem a pórkem, tak to asi moc velká bašta nebude. Ne nadarmo se asi všichni pamatujeme na to, jak to dopadlo, když pekl dort pejsek s kočičkou.

Ale zpět, budu více věcný.

Začnu jedním slibem, který pan premiér sdělil ve svém projevu, kdy mj. hovořil o tom, že vláda pracuje na tom, aby vzhledem k prohlubující se personální krizi ve zdravotnictví lékařské fakulty mohly už od akademického roku 2018-19 přijímat více uchazečů z České republiky a postupně pak ještě více. Podobné sliby zde zazněly i v odpovědi na interpelaci od pana ministra zdravotnictví před třemi měsíci i z úst samotného pana premiéra. Jaká je realita? Dle veřejně dostupných zdrojů některé lékařské fakulty nejen že na příští akademický rok nepočítají s více přijatými uchazeči z České republiky, ale dokonce minimálně dvě z nich plánují přijmout o několik desítek uchazečů studentů méně. Ano, plánovaný počet přijatých uchazečů

může být nakonec ze strany lékařských fakult překročen, a proto finální hodnocení naplnění slibu pana ministra i pana premiéra si nechám až na září, až bude jasné, kolik studentů skutečně lékařské fakulty nakonec přijaly. Nechci být nespravedlivý, každopádně ale zmíněné sliby vzbuzují pochybnosti.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, jsem bytostně spjat se zdravotnictvím, celý svůj dosavadní profesní život jsem zasvětil medicíně, proto se dále soustředím na zdravotnickou část vládního prohlášení.

Vláda ve svém vládním prohlášení slibuje v oblasti zdravotnictví řadu kroků, s nimiž lze v řadě případů souhlasit a pokud se podaří jejich realizace, bude se českým pacientům a snad i českým zdravotníkům dařit lépe. Bohužel musím říci, že vládní prohlášení se v pasáži o zdravotnictví soustředí pouze na to, co udělat chce, místy však jen velmi abstraktně. Ano, vědět, co je třeba udělat, je velmi důležité. Avšak mnohem důležitější je, jak toho chce vláda dosáhnout. A o tomto se ve vládním prohlášení dozvídáme velmi málo.

Hned úvodní pasáž o zdravotnictví začíná ambiciózními sliby: Pacienti, dostanete vše, co budete chtít. - Přiznám se, teď trochu parafrázuji. Já naprosto souhlasím s tím, že kvalitní zdravotní a dostupná péče je zásadní prioritou pro českého občana a tedy i pro většinu parlamentních stran. KDU-ČSL dlouhodobě prosazuje a bude prosazovat, aby český pacient měl nárok na vysoce kvalitní zdravotní péči, a to bez ohledu na svoji sociální situaci. Zároveň ale KDU-ČSL považuje za zásadní, aby zdravotní systém v České republice byl finančně stabilní, aby dokázal reagovat na nové moderní medicínské postupy a mohl je urychleně zavádět do praxe. Finanční stabilita ve zdravotnictví je zásadním předpokladem pro jeho dlouhodobé fungování. Bohužel však vládní prohlášení ani náznakem neříká, kde vláda bude hledat nové finanční zdroje do zdravotnictví. Omezuje se pouze na neustále přetřásané fráze o posílení transparentnosti a o zavedení centrálních nákupů. Nemám nic proti posílení transparentnosti, naopak ji vítám a jako bývalý ředitel nemocnice jsem se o totéž snažil v praxi. Nemám nic ani proti centrálním nákupům, avšak budme upřímní, pouze úspory na udržení vysoce moderního zdravotnictví v naší zemi prostě nestačí a stačit nebudou. Už si to konečně jednou přiznejme a nevěšme našim občanům bulíky na nos.

Jednou ze zásadních priorit vlády v oblasti zdravotnictví by měla být koncepce finanční stability českého zdravotnictví s výhledem na pět až deset let s ohledem na strmý vývoj nákladů, zejména na centrovou léčbu, tedy např. na biologickou či jinou finančně náročnou léčbu onkologických onemocnění, biologickou léčbu autoimunitních onemocnění, jako je např. roztroušená skleróza, revmatoidní artritida, na úhradu vysoce náročných operačních výkonů atd. Pokud nenastavíme kroky k finanční stabilitě českého zdravotnictví i na léta ekonomického útlumu, pak vystavíme české občany riziku omezování zdravotní péče. A vláda k tomuto úkolu víceméně mlčí.

Vládní prohlášení se dále poměrně obsírně zabývá plánovanými změnami ve fungování zdravotních pojišťoven, změnách v nastavení sítě zdravotnických zařízení. Ano, toto vše považuji i já za potřebné. Bohužel opět chybí aspoň náznak toho, jak k tomuto chce vláda dospět. Trochu to připomíná cimrmanovskou hlášku "my nesmíme ani naznačovat". Jsem si vědom toho, že vládní prohlášení nemůže obsahovat všechny algoritmy, ale u klíčových cílů by nástroje, jakými k nim vláda chce dospět, být obsaženy měly.

Pochválit naopak musím pasáže o řešení problematiky zdravotně sociálního pomezí, tedy zejména koncepci péče o chronicky nemocné, o pacienty s nevyléčitelnými chorobami. Zde chci jen apelovat, aby vláda s těmito změnami, které vyžadují mezirezortní spolupráci, neotálela. Slibů jsme v minulém volebním období už zažili hodně.

Vítám také pasáže o zavedení principu HTA pro zavádění nových technologií a výkonů do úhrad z veřejného zdravotního pojištění, a to tak, aby bylo z úhrad veřejného zdravotního pojištění hrazeno prioritně to, co pacientovi skutečně přinese profit. Stejně tak vítám dokončení projektu DRG Restart a nasměrování finančních prostředků takzvaně za pacientem. Jen doufám, že se toho dočkáme v dohledné době.

Velmi kriticky se ale musím zmínit o dvou klíčových oblastech, na které vláda ve svém vládním prohlášení v oblasti zdravotnictví zapomněla, nebo si s nimi prostě neví rady, přičemž u prvé z nich netvrdím, že řešení je jednoduché.

Tou první oblastí, kterou považuji skutečně za naprosto zásadní a která bezprostředně ohrožuje fungování

českého zdravotnictví, je prohlubující se personální krize. Ať už se jedná o nedostatek lékařů, tak v neméně míře o nedostatek zdravotních sester a dalšího personálu. Toto je skutečný strašák českého zdravotnictví a vládní prohlášení se tváří, že tento problém neexistuje, nebo se jej dotýká jen velmi z dálky.

O problému s nutností přijímat více studentů na lékařské fakulty jsem již hovořil. Toto samo o sobě ale nestačí, byť to velmi spěchá, jak už zde zaznělo z úst Bohuslavy Svobody, vaším prostřednictvím, pane předsedající, efekt se dostaví za šest až deset let nejdříve. V tuto chvíli ale nejde jen o početní deficit lékařů a zdravotních sester, mnohem větším nebezpečím je věková struktura české lékařské populace. Dle dostupných statistických informací je patrné, že v některých lékařských odbornostech tvoří nejpočetnější skupinu lékaři ve věku mezi 50 až 60 lety, v některých dokonce nad 60 let. Je jasné, že během pěti až deseti let řada těchto lékařů odejde do důchodu a v tu chvíli nastane v těchto odbornostech obrovský problém, a to tím spíše, že ve věkových kategoriích 40 až 50 let a pod 40 let je výrazný početní propad. Krátce řečeno, nemocnice i terén bojují s nedostatkem lékařů středního věku, lékařů zkušených, kteří by měli zároveň být školiteli mladých nastupujících lékařů. A pokud nyní už pět, možná deset minut po dvanácté na tuto situaci nezareaguje, pak naše občany opravdu čeká neradostná budoucnost. Tím více mě překvapuje, že vláda tento problém ve svém vládním prohlášení neakcentuje, nechci říct, že dokonce ignoruje.

Pacienti i zdravotníci čekají na naději, pacienti na to, že je bude mít kdo kvalitně ošetřit, zdravotníci na to, že budou za svoji práci kvalitně ohodnoceni, což vláda jedněmi ústy přislíbí, poté zase ruší, poté znovu přislíbí. Jenže zdravotníkům už zdaleka nejde jenom o platy. Jsou přetíženi, jsou v neustálém stresu pro personální deficit, potřebují mít jistotu, že vláda nedopustí, aby personální krizi ve zdravotnictví odnesli svým zdravím, nebo aby skončili v trestním řízení, protože prostě jednou už něco nestihli včas a kvalitně udělat. Zde jasná vize řešení ze strany Ministerstva zdravotnictví i celé vlády chybí. A přiznejme si, že sebelepší léky, sebemodernější technologie budou pacientům k ničemu, pokud je nebude užívat motivovaný zdravotnický personál.

Druhý okruh problému, na který vláda v oblasti zdravotnictví zcela rezignovala, je oblast prevence nemocí. Na minulém jednání výboru pro zdravotnictví jsme projednávali naprosté selhání Ministerstva zdravotnictví, konkrétně Sekce hlavního hygienika při implementaci strategie Zdraví 2020. O to více pak překvapuje, že zatímco s odvoláním některých odborně ceněných, ale politicky nepohodlných lidí z pozic náměstků si dalo vládní hnutí ANO naspěch, noc dlouhých nožů proběhla ještě před vánočními svátky, naopak hlavní hygienička, která ve své gesci zcela selhala, je ve své funkci doposud. Toto jsou opravdu velmi smutné paradoxy. Je poměrně známou informací, že Česká republika dosáhla od roku 1989 u průměrné délky života občanů výrazný pozitivní posun. Ano, podařilo se nám podstatně prodloužit průměrnou délku života našich občanů. Ale stačí to? O čem to svědčí? Samo o sobě pouze o tom, že pomocí zejména kvalitnější zdravotní péče se naše populace dožívá vyššího věku. Jsou zde ale také kvalitativní parametry zdraví, a tím zásadním je takzvaná délka života ve zdraví, tedy ta etapa života, kterou prožijeme bez omezujících onemocnění, nejčastěji bez některých z civilizačních chorob. A tady je bohužel situace zcela jiná. Od roku 1989 jsme v tomto parametru nepostoupili ani o píd. Tedy shrnuto. Dožíváme se vyššího věku, ale poslední skoro dvě dekády prožíváme sužování chronickými nemocemi. A zde je velký rozdíl oproti například severským zemím, které účinným a dlouhodobým programem primární prevence, tedy předcházení nemocí, dosáhly stavu, kdy nejenže výrazně prodloužily průměrnou délku života, ale také výrazně prodloužily čas, který jejich obyvatelé prožijí ve zdraví. A zde Česká republika totálně selhává, a to nehovořím o druhém pozitivním efektu koncepčně aplikované prevence nemocí, a tím jsou výrazné finanční úspory na zdravotní péči. Tolik ke zdravotní části vládního prohlášení.

Pár slov na závěr. Jsem pozitivní člověk a nepřeji nikomu nic zlého. Ano, nehoráznosti, které zde zazněly z úst pana Grebeníčka, vaším prostřednictvím, pane předsedající, by v době před pár sty lety skončily vyzváním na souboj zřejmě od řady kolegů z Poslanecké sněmovny, ale i od mnohých občanů této země. Žijeme v jiné době, navíc já osobně jsem pacifista. Ale jsem také realista. Stalinista zůstane stalinistou. A já na rozdíl od pana Grebeníčka umím odpouštět, rozhodně ale není možné ani pro mě, ani pro řadu občanů této země zapomenout na činy pana Grebeníčka seniora a jemu podobných. Rozhodně nelze zapomenout na zvůli estébáků a jejich pohůnků, rozhodně nelze zapomenout nejen na fyzický, ale také psychický teror, který představitelé těchto struktur uplatňovali v době komunistické vlády. Ano, pane Grebeníčku, prostřednictvím pana předsedajícího, já vám odpouštím. Historie ale nezapomene a hlavně nezapomenou ti, které komunisté zavraždili, mučili, fyzicky a psychicky týrali. A vy jste dnes dokázal, že KSČM nebyla a není

reformovanou levicovou stranou. KSČM se nedistancovala od své temné minulosti a právě toto je jeden ze zásadních důvodů, proč pro tuto vládu v žádném případě nemohu zvednout ruku.

Zmínil jsem zde i řadu věcných důvodů, proč tato vláda nedostane můj hlas. Přesto této vládě nepřeji nic špatného. Vláda zde není pro poslance, ale pro občany. Proto si přeji, aby i takto věcně a politicky špatně sestavená vláda byla úspěšná v práci pro rozvoj České republiky a jejich občanů. Já, ani ostatní poslanci KDU-ČSL, důvěru vládě nedáme, jsme ale připraveni být tvrdou, avšak korektní opozicí. Já osobně nejsem zvyklý kritizovat jen z principu, jsem připraven s kolegy z KDU-ČSL přinášet sem do Sněmovny návrhy, které budou odrážet volební program KDU-ČSL a z opozičních lavic se budeme společně s kolegy snažit podpořit vládu tam, kde bude tvořivá, budeme také formou pozměňovacích návrhů spolupracovat na tvorbě smysluplných zákonů, stejně jako předložíme naše poslanecké návrhy zákonů. Zároveň ale budeme, a to chci zdůraznit, i velmi důsledně bránit všemu, kde bude vláda bořit, budeme hradbou tam, kde bude vláda nahrávat svým vlastním podnikatelským či jiným zájmům a velmi tvrdě budeme bránit všemu, co by mohlo nabolit demokratické principy této země.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, 11. červenec 2018 možná jednou bude obsažen v učebnicích moderních dějin České republiky. Bohužel jsem ale přesvědčen, že nikoliv jako den památný.

Bohužel i kdyby tato vláda byla sebevíc úspěšná, fakt, že jí sedí za krkem KSČM, že tato vláda přivedla poprvé od sametové revoluce KSČM k podílu na vládě, z ní nikdo nesejme, stejně jako navždy zůstanou pochybnosti o jejím vzniku či jasná fakta o obrovském střetu zájmů nejen premiéra této vlády.

Vláda ČR navzdory tomu, že uznávám odbornost i snahu některých vládních činitelů, moji důvěru dnes tato vláda získat nemůže a nezíská. Děkuji vám za pozornost.